

стенята бързо изгниватъ докрай — до пълно минерализиране. Хумусъ въ тая почва, следователно, почти никакъ не се образува, а това сжщо намалява нейната влагоемкостъ.

Торението съ оборски торъ, зеленото торение, заораване на стърнищата и въобще всичко, съ което се внася органическа материя въ почвата, спомага твърде много на борбата противъ сушата.

При единъ добъръ дренажъ за предпазване отъ мочурысане и засоляване, иригацията (напояването) на тази частъ отъ тракийската равнина напълно ще оправдае вложения трудъ и капиталъ. Защото почвата е добре снабдена съ хранителни соли, а пъкъ климатътъ благоприятствува за развитието на доходни културни растения.

Източната частъ на тракийската равнина е покрита съ почва, образувана върху варовити скали, мергели и млади вулканически скали. Всичкиѣ при разрушението си даватъ глинестата почва. А въ глинестата почва, макаръ климатътъ тукъ да е еднакъвъ съ този въ западната частъ, растителниѣ отпадъци бавно гниятъ. Образуванъ е повече хумусъ и затова почвата тукъ има тъменъ цвѣтъ — сивочеренъ, кестенявъ, свѣтло-кестенявъ.

Хранителниѣ соли и варъта сж достатъчно измити изъ орницата и отнесени въ подпочвата на различни дълбочини.

Вследствие на измиването на солитѣ, глинестата почва е станала доста клисава. Обработва се доста тежко. Когато е влажна, лепне по орждията, а суха се спича и напуква съ широки и дълбоки пукнатини. Внасянето на брашно отъ варовити камъни значително подобрява свойствата на почвата. При това варъта спомага за по-лесното разтваряне на хранителниѣ соли, тъй че тя косвено повдига плодородието.

Оросяването (иригацията) на тази областъ изисква едно основно проучване, защото инакъ то може да влоши свойствата и състава на почвата.

*
* *

Рило-родопскиятъ почвенъ поясъ, сжщо както старо-планинския, се отличава съ твърде много почвени видоизмѣнения. И тукъ, споредъ това, какво е мѣстото — котловина, равнина или планински склонъ, почвата е глинеста, пѣськлива или каменлива. Обаче, поради владѣщия тукъ срѣдиземно-морски климатъ, всичкиѣ почвени видоизмѣнения иматъ единъ общъ характеръ — всичкиѣ сж свѣтли: червени, рѣждиво-червени, сиво-жълтиникави или кално-бѣли. Тѣзи свѣтло-земи се отличаватъ по това, че не съдържатъ хумусъ, а разтворими хумусни вещества въ тѣхъ не надминаватъ $\frac{1}{2}$ до $\frac{1}{10}$.